

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

DE LA RECTORIA A PRESIRI.

A sé lo que 'm dirán, que no tots son iguals. Y aixó ha de ser molt cert, perquè sino, Déu nos en guart que tots ho fossin.

¿Ahont aniriam á parar?
¿Ahont? A Villafamés los ho explicarán.

¿No saben hont es aquest poble?
Arribinse fins á Castelló de la Plana y á tres llegendes de la capital hi ha una població de 560 vehins, població agrícola, tranquila, plena de fé, de amor á las bonas costums, etc., etc., etc.

Com es natural en todas las poblacions agrícolas, tranquilas, morigeradas, plenas de fé y d' amor á las bonas costums etc., etc., etc., hi ha una rectoria; á la rectoria hi havia un rector ab tots los seus accessoris, compostos de majordona, de una neboda, un eriat, etc., etc., etc.

Hi dit que hi havia un rector, fixins'hi bè: hi havia, lo qual vol dir que ara ja no hi es.
¿Y saben perquè no hi es?
Escoltin.

Desde molt temps enllá 'l rector, lo reverent don Joseph Penarrocha y Gil vivia ab una seva germana y ab una seva neboda, filla d' aquella.

¿Han vist res més decorós? Ja venhen que al menos eran tots de la familia.

Donchs succehia que de temporada en temporada la germana del reverent senyor rector sortia al carrer ab lo ventre més gros de lo qu' es de rúbrica, y encare que alguns feyan notar que la pobra, que per altra part era molt devota, sufría tal vegada una hidropesia, sempre donava la casualitat de que en arribant cert temps, aquella bona senyora 's feya fonedissa, desapareixia del poble y no tornava á presentarse segons incansables calculistas, sino després del temps necessari per desembrassar-se.

Al cap de un quan temps tornava á presentarse ab lo bulto corresponent, tornava á desapareixe y tornava al poble fresca, animosa, guapassa, alegre y molt devota.

Aquestas anadas y vingudas van durar fins que la bona senyora vá anar fentse vella. Un dia vá desapareixe y no van tornar á véurela may més.
¿Qué volen ferhi! Encare que hi ha un ditxo que diu: «Gallina vella fa bon caldo» n' hi ha un altre que diu: «Caldera vella forats y bonys», y mossen Joseph, á la quenta, devia ser més partidari del últim que del primer.

Després de una majordona, un' altra; després de la germana la nebodeta.

Y fá ja cinch anys que també la nebodeta anava pel poble, de una manera semblant á la seva mare. Res, que las faldillas l' hi curtejavan del davant.

L' any passat vá repetir-se 'l miracle, y fins llavors la mosca no vá pujar al nas dels feligresos de Villafamés.

Diu que algunas personas caracterizadas van censurarla ab energia; pero ella per xó sortia y 's pasejava, sempre duhent á sobre 'l fardo de contrabando.

Un dia á la plassa vá sortir un pasquí. Era curt; pero expressiu. No deya més que lo següent:
«La chicharra Marieta ha parido; cero y van tres.»

Tot lo poble vá aná en renou; la premsa vá ocupar-se de aquest assumpto; la cosa vá arribar á oídos del tribunal, van instruirse diligencias, van practicar-se averiguacions, vá descubrirse..... Ja 'u veuran lo que vá descubrirse. Y 'l rector, y la neboda y 'l mosso de la rectoria en sentencia del dia 6 del actual, preferida per jutje de Castelló van ser condemnats..... Espérense una mica y també 'u veuran.

Y 'ls faig esperar perquè se m' acüt una reflexió. En un libre sagrat, en lo Génesis hi ha un versicul que mossen Joseph devia tenirlo clavat al cervell de una manera indeleble.

Es aquell que diu:
«Crescite et multiplicamini.»

Passi que mossen Joseph cumplís al péu de la lletra l' ordre que 'l Pare Etern vá donar á nostres primers pares; passi que no trobes cap altre manera de protestar contra 'l celibat del clero, aquesta obligació que déu ser tant difícil de cumplir, sobre tot tractantse de temperaments fogosos y de sanch una mica viva; pero ¿qué me 'n diuhen de que aquest bon presbítero s' hagués enamorat primer de la seva germana y després de la seva neboda?

Y aixó que 'l oncle que vol casarse ab una neboda té d' anar á Roma y la cosa l' hi costa un polvo.

Del sumari que vá instruir lo jutgat resulta: Que la neboda del rector de Vilafamés cinch anys endarrera trobantse á la sala de la rectoria, ella y 'l seu oncle tots dos sols á casa, vá desocupar una criatura morta, un feto segons ella diu, y que com qu' era mort, aquestas son las declaraciones d' ella, van tirarlo á la necessaria.

Y resulta que 'l dia 25 de Octubre últim trobantse á la cuina junt ab lo seu oncle y un jornalero anomenat Francisco Matén Ribés, que ja feya un mes dormia á la casa, vá tornar á desocupar un' altra criatura que no devia ser morta per la sencilla rahó que plorava y 'ls vehins van enterarse 'n. Després la partera vá tenirse de ficar al llit.

¿Que s' havia fet la criatura que plorava al neixe?

Lo tribunal vá descubri-la també dintre de la necessaria, enterrada com si fós un libre pensador; los metjes van examinarla y van certificar que havia tingut vida.

Pel demés, los acusats durant la causa no van fer res més que contradirse: lo crim vá resultar clá y 'l jutgat acaba de condemnar, després de calificar lo fet de parricidi y assassinat, al reverendíssim y fecundíssim Mossen Joseph y al mosso Matén á cadena perpétua y á la neboda Maria Molés Penarrocha á reclusió perpétua també.

De manera que la lley ha vingut á separar á dos sers que havian nascut per compendre 's, estimarse y tirar criaturas al número 100.

¿Ah! Si jo fos missionista; quin tema més fecundo, més interessant, més edificant, més comovedor, per desarrollar un sermó contra 'ls liberals, los franc-masons y 'ls impíos que llegeixen y compran la Campana de Gracia!

P. K.

I ha un periódich ministerial que diu que aquí á Espanya per presidí 'l govern se necessitan homes que quan convinga sápigam montá á caball.

Y vels hi aquí de ahont venen las aficions de 'n Toreno per l' hipódromo.

A Sant Boy hi ha un arcaldé molt cayo. La vigília de Sant Antoni se l' hi presentan dos mestres de casas demanantli permís per donar un ball.

L' arcaldé vá dir que no n' hi havia de fets.
—Donchs com es que ha donat permís á uns altres y á nosaltres 'ns lo nega?

—Perque aquells pagan una funció d' iglesia y vosaltres no. Paguéula y tindréu lo permís.
¿Quants n' hi ha á Sant Boy de més sabis que l' arcaldé!

Lo quadro dramátich L' oncle Bernat de nostre estimat coloborador Francisco Llenas (Boixompi-faig) extrenat en lo saló teatro de ca 'n Pioch (Gracia) vá tenir un éxit molt satisfactori sent l' autor cridat dugas vegadas á l' escena.

L' hi doném la nostra enhorabona.

Perque dos cassinos de Figueras, l' Erato y 'l Menestral volian solemnizar ab un ball l' aniversari de la derrota dels carlins pels figuerenchs, lo sub-governador vá disoldre'ls á pretest de que s' ocupavan de polftica.

Apelantse al governador aquest vá dir: que apro-

«A rey muerto rey puesto.»

bava la resolució del sub-governador y que suspensia dits cassinos.

¿Com s'enten això?

Lo sub los disolt y 'l sense sub los suspen no més, y aproba la resolució d' aquell?..

Casi tenia rahó aquell que tratantse de conservadors, deya:

—Ni méns saben lo que 's fan.

A un poble immediat a Figueras mateix nos comunica 'l corresponsal que s' ha extés una cédula personal a una dona jove haventhi entre las senyas, la següent:

Barba poblada.

Y diguin are.—Saben lo que 's fan?

A veure si un dia, anant aixís a las palpentas, cauhen del poder y no s' aixeean may més.

A vuy fos y demá festa.

Lo ministre d' Hisenda aquest dia vá sufrir un error a la *Gaceta*. Va dir que seria amortisada una cantitat de consolidat tant grossa, que fins la Bolsa vá pujar 15 céntims.

Al cap de dos dias vá sortir ab que alló hábia sigut una equivocació.

Y qui jemega ja ha rebut.

Fassin una errada en un períodich, una errada qu' entri en qualsevol dels cassos de la ley de imprenta, y ja veuran com los espavilan!

En cambi un ministre pot equivocarse impunement, causar la ruina de una multitud de familias, y quedarse tant tranquil menjantse la sopa boba.

Ey, s' entén: se tracta de un ministre conservador, que no vé obligat a conservar la fortuna dels seus administrats; pero si la seva cartera.

Y encare dirán que 'ls partits d' oposició no han d' anar a las Córts!

Mirin aquest dia 'l senador Sr. Rivera. Fá un discurs, aludeix al general Jovellar, l' hi recorda que 'l dia de la revolució de Setembre van nomenbrarlo segon 'cabo de la Capitanía general de Madrid, que vá obrir los parques al poble, etc., etc.

Y 'l general contesta, y 's perturba y aludeix a n' en Ros de Olano, y en Ros de Olano a n' en Concha, y en Concha 'ls torna la pilota y de tot aixó resulta que 'l que més y 'l que menos tots van pendre part en la revolució de Setembre, y tots van rebre 'n favors, distincions y obsequis.

¡Quina sessió!

Y tot perque un senador demócrata 'ls va donar corda. Naturalment tots van senyalar l' hora.

En projecte del ministre d' Hisenda desitjós de fer economias: Diu que tracta de suprimir alguna universitat.

¡Admirable!

Si hi ha algun jove estudiós que desitji fer una bona carrera, que no s' apuri. Que se 'n vaja a donar un parell ó tres de voltas per l' Hipódromo.

Y vels 'hi aquí que una vegada era un senyor que 's deya Maspons, y vá anar a Madrid ab l' acta de diputat pel districte de Granollers.

Y vels 'hi aquí que un altre Sr. que 's deya Ferratjes també va anarse 'n a Madrid per desbarcarlo.

Los dos rivals se presentan davant de la comissió de actas, fan un discurs per barba, se las tiran tant dretas com poden y 'l Sr. Maspons queda derrotat.

Lo Sr. Maspons es un ministerial; a la comissió d' actas los ministerials hi tenen una majoria; y a pesar de tot no vá tenir ni un vot a favor seu.

¡Quins amichs!

Y si no 'ls agrada aquest comentari, aquí 'n vá un altre.

Vaya Sr. Maspons, quinas trampas!

Ja haurán vist lo gran escándol que ha promogut en la Cámara francesa la canalla bonapartista.

Lo pinxo del imperi Paul de Cassagnac ab una desfatzatés tant gran com lo despreci que inspira a todas las personas decents, vá maltractar de paraula al ministeri y a la majoria republicana, y tirantse com un gós rabios sobre alguns ministros, al veure que aquests contestavan ab lo silenci més digne a las sévas provocacions, vá tractar de convertir lo temple de las lleys ab un renyidero, fentshi a cops de punys y a cóssas.

La sort seva vá ser que ne se l' hi vá contestar com mereixia, es a dir: arrancantli la llengua.

La Cámara vá reunir-se després en seccions y vá acordar expulsar per tres dias a l' autor de aquesta sarracina.

¡Lleugera es la pena!

No obstant, quan en Cassagnac vá veure's las duras y las maduras, vá baixar lo cap, y vá dir que obraba en nom ¡de la religió!

D' aquí en avant será necessari que a certs diputats bonapartistas se 'ls fermi al banch ab una cadeneta y que se 'ls posi un pany de maleta als llabis.

O sino no tindrà 'l president més remey que tenir un revólver a més de la campana, tot perparat per contenir serts impetus desordenats.

L' altre dia vá desembarcar un frare vestit ab los hábitos de francisca.

Y 'l públich vá rebre'l a xiulets y a cops de tronxos.

¿Saben? Es alló que diuen: *la religiosidad del pueblo español*, etc., etc.

Si, si ja 'ls ho explicarán: surtin al carrer vestits de frares!

Ja torném a tenir partits legals y partits ilegals. Ho ha dit en Silvela y en aixó ha anat encare una mica més enllá qu' en Cánovas.

Deya en Cánovas que eran ilegals tots los que s' oposavan a la forma de govern establerta.

En Silvela fa més; diu que son ilegals los que no proclaman y no defensen a las institucions vigents.

Es a dir qu' es precis proclamarlas y defensarlas: 'l que calla ó 'l que s' está quiet es un ilegal, segons en Silvela.

Una cosa 'm consola, y es que si la teoria 's vá refinant aixís, per cada cent ilegals no hi haurá més que un legal.... y encare!

A Madrid se feya una rifa cada quinze dias destinada a pagar los gastos del Asilo de Aranjuez.

Y un períodich ha descubert que l' Asilo de Aranjuez no ha existit.

¿Qué s' han fet los quartos de la rifa?

A la quèntia donya Baldomera ha format escola.

Diu un ministerial que 'ls demócratas no 'ns enteném.

Lo qu' es que no podém parlarlos; are respecte a entendre'ns, constique'ns enteném... per senyas.

O si no que 'ns treguin lo fiscal d' imprenta.

REVISTA.

Nihil... ¡ep, no soch nihilista!

vull dir que res succeheix:

es un mot que m' ocorreix

al comensar la revista;

y com que jo sè que aquí,

si un home vol progressá

ha de semblar capellá,

comenso a parlar en llatí.

Al demés, si: aném marxant

sense cap cosa de nou;

gracias que fent ballar l' ou

nos han divertit un tant:

ell nos ha esbargit la pena,

ell, pot dirse de debó,

ha estat la gran sensació

de tota aquesta quinzena.

Havém tingut professons

ab trampas, gegants y orquesta,

obsequiadas ab ginesta

per carrers y carrerons,

y a més ab algun petardo

disparat sense conciencia

y qual rara procedencia

molt bé d' investiga 'm guardo.

Tot alló d' anarhi frares

va resultar una mentida;

ja 'm vaig pensar desseguida

qu' eran quentes de compares.

Y a fé que sols pe'ls tals vells

vá sortir mitj Barcelona:

sort qu' hi havia en Fontrodona

que, si no es frare, es gat d' ells.

¡Y quin acompanyament!

¡y quanta cera gastavan!

Vaja, 's ven que tots hi anavan

no més a encerrar la gent.

La guardia municipal

ha seguit portant alló,

convertintse en diversió

de nostra ciutat condal,

que s' ha olvidat del govern

y de sas mil amarguras

veyent tant fibats als guras

ab barret de Pare Etern.

Pe'l que toca allá a Madrid

no millorem gens ni mica;

la miseria 's mulliplica

y 'l govern tan aixerií.

Ara 's diu que 'ls sagastins

pujarán al candelero

y que als millons al saberho

ja 'ls hi agafan tremolins.

En Cánovas y en Robledo

están ja com gos y gat,

y en Campos tot aprat

no sab com desfé'ls l' enredo.

Los diputats se barallan,

los atrevits s' ataconan,

los que 'n saben, enrahonan

y aquells del si y 'l no, callan.

Tot es pau y ca'ma santa,

no fem res, sempre es diumenje,

lo govern menja que menja,

y 'l poble canta que canta.

Total: que la situació

es la d' are quinze dias;

misteris, embusterias

y res de non ni de bó.

¡Ah!... Me n' havia olvidat:

no han empleat cap més carlista:

crech que per fi de revista

ja es una gran novetat.

G. GUYA.

o Congrés sembla un campament. Tenim húsars de Antequera (los d' en Romero Robledo). Artillers de Málaga (los de 'n Cánovas.) Carrabiners de la legalitat (los de 'n Silvela.)

Inválids de la Guardia de Corps (los moderats). Alabarderos (la mitja dotzena que fan la cort a n' en Cánovas)

Sapadors (los centralistas). Cassadors del Presupuesto (los constitucionals.) Camilleros (los de 'n Martínez Campos.) Y miquelets del Llamp (los demócratas.)

Are no més falta que totas aquestas forsas manobrin y no 'n duplin: 'ns divertirém.

No hi ha remey, estém perduts. Quan sápigam a Fransa que 'l marquès de Molins ha vingut de París no més que per escriure la contestació al Mensatge 's creuran que no hi ha a Espanya sino 'l marquès que sápigam escriure.

Are, quan llegeixin aquesta contestació mudarán d' idea y dirán:—No hi ha ningú que 'n sápigam.

Un períodich francès publica una caricatura molt ben trobada.

Representa un gefe zulú nu de pel a pel y girat d' esquena, que 's dirigeix tot apresurat al palacio de la reyna d' Inglaterra, mentres un lacayo l' hi disputa 'l pas.

Lo lema diu:—Un embaixador zulú que desitja tractar directament ab la reyna d' Inglaterra.

A l' América un tal Rotura diu que ha trobat un herba que té una propietat molt rara.

Donantla a menjar a un animal la sanch se l' hi paralisa, la vida se l' hi suspen y queda com mort, un mes, dos mesos y encare que 's vulga un any.

Y donantli un contra-veneno recobra 'l moviment y la vida.

La primera idea que se 'ls ha acudit, ab un descubrimient semblant, ha sigut la de transportar bestia d' América sense tenir de mantenirlo pel camí.

¡Ah! quantas aplicacions se descuidan.

Figúrinse que dech un pico, 'm vens un pagare, tinch un compromís a dia fixo. Menjo una mica d' herba y 'ls ingleses se quedan ab un pam de nas.

O bè estich fastidiat de la política conservadora, m' adormo ab l' encárrech de que cad' any me despartin.

—¿Encare hi ha en Cánovas ó en Martínez Campos al poder? Donchs vinga un' altra toma, y fins a l' any que vé.

O bè vé un mal any, un any d' aquells conservadors, que no 's treballa, que no 's guanya un quarto, que no hi ha un pá, que tot es miseria.

—¿Qui s' apura? Una mica d' herba y a dormir.

¡Ah si tinguessim herba d' aquesta, are com are casi tots los espanyols dormiriam!

Sino que tenim un govern que adhuc ab i' herba y tot, fora capés de treure 'ns la son de las orellas.

En Martínez Campos ja ha fet un discurs al Senat.
Va dir qu' ell era molt amich de 'n Jovellar, que s' estimavan molt, que 's farien qualsevol favor, etc. etc.
Pero vá dirho cridant de una manera y ab una veu tant desentonada que molts senadors, un altre cop portaran previngut un pessich de cotó fluix per posarse 'l a las orellas.

Algú vá dir:—¡Qui sab! Tal vegada crida d' aquest modo per ferlos tornar sorts, á ff de poder enganyarlos en lo successiu movent los brassos y fent com aquell que pronuncia un gran discurs, sense pendre's la molestia de dir una paraula.
¡Qui sab! ¡Hi ha tants ardis de guerra parlamentaria!

Un de las tribunas exclamá:—Un home que crida tant, per forsa no ha de tenir rahó.

La filoxera diu que ja té alas.
Ditxós pais lo nostre que tothom té alas.
Tothom, menos los liberals.

Un parlant del error de copia del ministre d' Hisenda, deya:
—Francament, aixó no es un error de copia; es algo més: es una copia d' errors.

Som en temps d' exámens. Veus aquí la fulla que correspon á n' en Martínez Campos.
En maneig del sabre: notable.
En ballar uns rigedons: bueno.
En escriure al dictat: aprobat.
En política: suspens.
Y are diu qu' está esperant al Setembre per tornar á presentarse.
Si 'ns ha de creure á nosaltres, que's ho deixi corre, que Déu no l' ha cridat per aquest camí.

Una quintilla que publica un periódich de Madrid.

(Martínez Campos.)
De las glorias saguntinas
esta historia fiel trasunto
per mes qu' en lutzar t' obstinas
ton fi será 'i de Sagunto:
caure envolt entre las ruinas.

Una gran noticia:
Un dels candidats ministerials durant las segonas eleccions es en Pujadas, metje del manicomi de Sant Boy.
Si la sort lo favoreix, en Pujadas seuré als banchs de la majoria.
Sempre 'l tindran més aprop, may que 'l necessitin.

Lo general Martínez Campos vá dir dias endarrera qu' en Ruiz Zorrilla per si volia torná á Espanya tenia obertas las portas de la pátria.
M sembla que ab en Ruiz Zorrilla succeheix lo mateix que ab las ratas, que si vostés volen, sempre troban oberta la porta de la ratera.

Un càlcul de un escriptor francés:
«Segons lo calendari, lo dia del divendres sant vá fer 1847 anys que Jesucrist vá morir, es á dir á la fora de mil milions de minuts.
»Are bè, jo 'us faré notar que si 'l Juhéu errant desde que marxa perdut per l' univers, segons conta la llegenda, sense entretenirse ni per menjar, ni per dormir, hagués posat de costat cinch franchs per minut, es á dir 7200 franchs cada dia, encare no hauria pogut reunir la cantitat que la Fransa vá tenir de donar á l' Alemanya ab motiu de la guerra.»
Horrorisa pensar ab una suma tant inmensa.
Pero consola y admira 'l veure com la República s' ha refet ab uns quants anys.

Un periódich moderat pregunta:
¿Y bè, están ó no están dintre de la legalitat los constitucionals?

Resposta:
«Ni dintre, ni fora: á caball sobre la muralla cama assi, cama allá.»

Un periódich de Madrid fa notar que 'n Martínez Campos té sanch xina á las venas
¿Saben perquè?
Perque als xinos no 'ls conquista ningú, per la senzilla rahó de que ells mateixos s' entregan.
Jo l' únich que sè que 'ls que van aconsellarli que fes política 'l van enganyá com un xino.

—May lo mal que tè 'n Climent
los metjes curar podran,
perque 's un mal molt dolent.
—Quin mal tè?
—Te l' os Bertran.

Lo dia que vá morir
lo fill gran de ca'n Badia,
jo clarament vaig sentir
com sa muller Rosalia
ploriquejant esclamava:
—Havéu vist sort més fatal?...
S' ha mort... ¡ara que 'm guanyava
sis pessetas de jornal!

Lo estrambólich Roch Giral,
que cansat de viure estava
per matarse demanava
un vereno original.
Y un senyor que ab tot atina,
al sentir tal desatino
l' hi vá dir:—Menji tocino
atacat de la triquina.

F. Ll. B.

Un xicot romántich s' havia fixat ab una senyora molt hermosa y molt rica y no feya més qu' enviarli cartas, piniantli las angunias del seu cor y 'l desitj que tenia de morir-se si no lograva serli simpátich.
Tot aixó ho feya ab l' idea de conquistarla.
Pero un dia al saber que la senyora encara no rebia una carta seva, sense ni ménos pendres la pena de llegirla l' esqueixava, vá dir:
—Jo 'm creya enviarli cartas desgarradoras y no eran mes que desgarradas.

Un pare duya una criatura á batejar; era noy y eli estava empenyat en ferlo passar per noya.
—Pero á que ve aquest capritxo? preguntava 'l padri.
—No es cap capritxo, es simplement una previsió.
—¿Se pot saber?
—No hi ha cap inconvenient. Fentla passar per noya, quan será gran, no 's gastará cuartos ab donas. Ja 'u véu, un vici ménos.

Un amich meu havia sortit de una malaltia gravísima. Estava convalecent y 'ls de casa seva varen rebre la noticia de que se l' hi havia mort la sogra.
—¿Que l' hi sembla Sr. doctor? preguntavan al metje; podém darli la noticia.
—No, de cap manera: una alegria massa gran podria matarlo.

Un hortolá estava desesperat.
La cuca se l' hi havia apoderat del bróquil y no l' hi havia deixat ni una capsa sancera.
Un capellá molt entrant á la casa l' hi digué:
—Mira Badó un dia vindré preparat y 't malehiré la cuca.
—¡Ay Mossen Pau! contestá l' hortolá; si hi haguessin de valdre malediccions á horas d' are ja no hi hauria cap cuca en tot l' hort.
—¿Perqué?
—Perque tocant á malehiras, jo ja las hi malehidas quaranta milions de vegadas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—Locomotora.
2. ID.—Vila.
3. MUDANSA.—Nou, niv, nou.
4. ENDEVINALLA.—Oca.
5. QUADRAT DE SÍLABAS.— Ba,rra,ca
Ra mo na
Ca na ri
6. TRENCA-CLOSCAS.—Mataré.
7. CONVERSA.—Anton.
8. GEROGLÍFICH.—Qui no té seny no té fret.

Ha endavinat totas las soluciones lo ciudatá J. Mitenas; n' han endavinadas 7 Passigollas y Marieta T. de Reus; 6: N. J. P. y Palitroqui; 5 En tussista de 'n Tony Grice; 4 Poll y Pussa y 3 no més Pau Anguila y R. Jaumandreu.

XARADAS.

I.

Escolta nena aixerida
prima-dos-tres-quatre hermosa:
perqué vas dar-me una rosa
tant dos-quinta repetida?
¿Per qué 'm feyas mal papé
per aquell prima-dos-tres?
¿No 'm respons?... ja 'm penso 'l qu'és
y are al moment t' ho diré.
Com que molts dias del any
no estás del tot ben serena,
sols fé una tet y aixó nena
es per mi un gros desengany.
Y no vull que 's pensi algú
que carrego jo ab lo mort,
y aixís que Déu te do sort
sent jo mes ditxós que tú.

RALAP.

II.

D's-hu n' es lletra,
hu-dos n' es riu;
ab aixó... etcetra,
vés lo que diu.

VALENTI JULIVERT.

ENDEVINALLA.

Per saberla necessitas
du los ulls á cada railla
la veurás al cap; y digas
rima bè qui aixís te parla?

PAPA Y LOLA.

PREGUNTAS ARITMÉTICAS.

- 1.ª Partint per dos lo numero 8 quin resultat dona?
- 2.ª De 600 treyntne 6 lo resultat quin és?

UN ILEGAL.

FUGA DE VOCALS.

P. l. l. P. l. p. r. q.
m. s. p. l. s. n. p. t. p. l. r.
n. p. l. t. p. l. t. p. l. t.
q. p. n. p. r. l. P. l. r.

FRARE LLECH.

PREGUNTA GEOGRÁFICA.

¿Quin es lo poble de Catalunya que á pesar de ser sant
no manará may?

S. ARNAU RUIZ.

ANAGRAMA.

Prima nena—aixerida
que remena—presumida
lo sen garbo—com no 's sol,
la vaig veure—dos un dia
y 'm féu creure—si seria
vritat pura—ó bè ilusió.
Sech marino—tot m' engresca,
sols camine—vers la gresca,
ay y aquella—tres ab goig,
m' esperansa—fou bonica
que s' atansa—mica en mica
vers la platxa—del men cor.
Té tres lletres—¿La penétrás?

ISAAC.

GEROGLÍFICH.

AMICH AMICH

AMICH AMICH AMICH

amich amich amich amich

B. PALMAROLA.

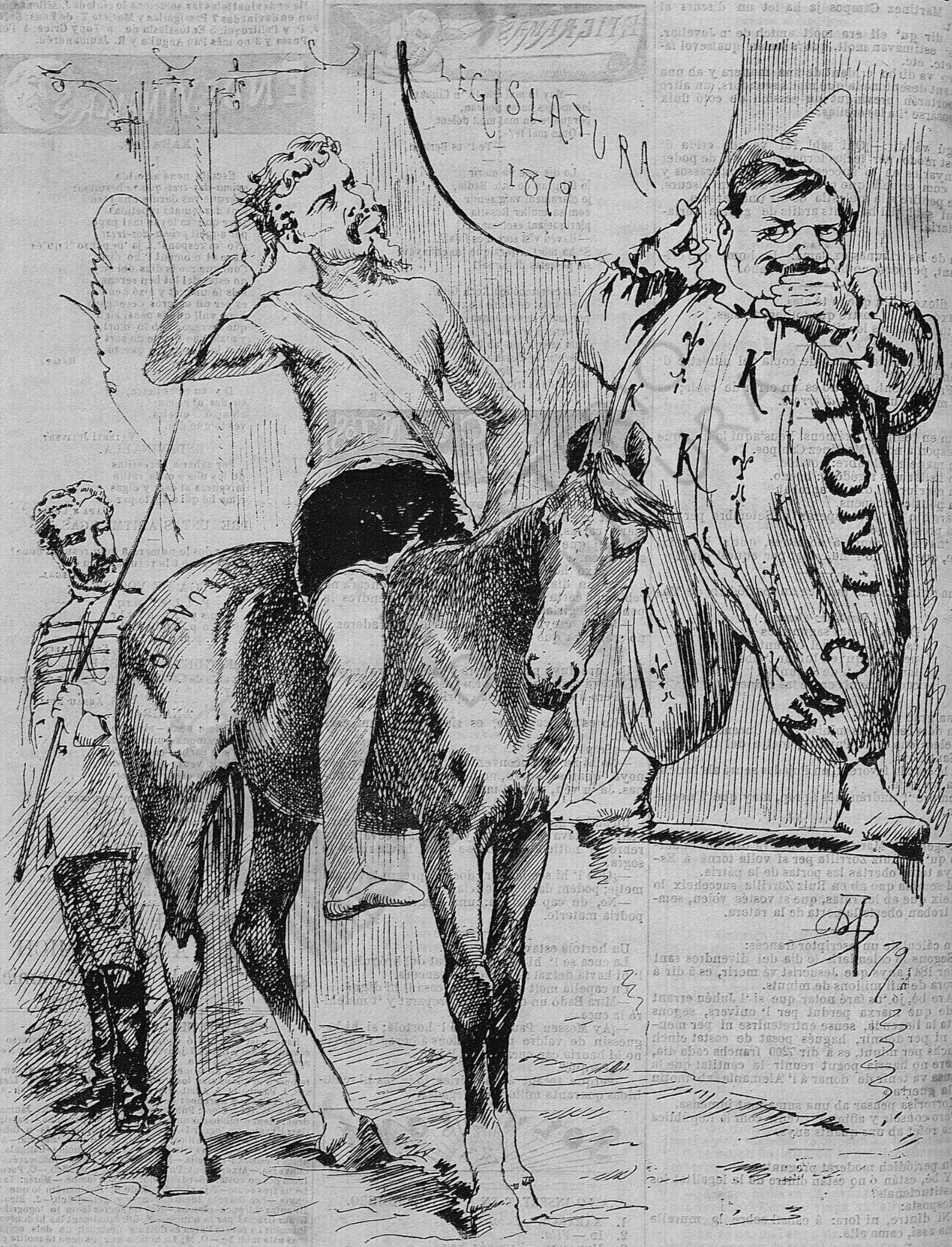
CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'is ciudatans Nef y Cloro, Tija xich de M. de R. J. Mitenas, Molinera, N. J. P. y Pau Sala.
Las demes que no 's mencionan no peden insertarse com y tampoch lo qu' envian los ciudatans Argenté, Carmello Llapiós, J. Pascualet, J. Adell, Marruixa, Almira, Cupido, Pau Anguila, Partera y Aprenent de poeta.
Ciudatá Nef y Cloro: Publicarém un jerooglífich.—R. Jaumandreu: Idem combinació numérica y ters de paraulas.—Passigollas: Hi anirá un logogrifo.—Amich de fer justicia: Ja 'n dihem algo qu' encare es millor, del personatje que 'ns cita.—Aurenchís: Lo cas que 'ns cita no té cap importancia.—Caligula: Hi anirá l' escorxa-cervells.—Marieta T. de Reus: Publicarém la conversa.—Aixoramsut: Publicarém un jerooglífich.—C. Parera: Idem dos de vosté.—Serdanápalo: Y 'l seu també.—María: També 'is tres seus.—Tija xich de M. de R.: Publicarém lo que 'ns envia.—Frá Diávolo: Idem conversa y jerooglífich.—J. Bigotet: Hi anirá 'l trenca-closcas.—Noy de sucre: Idem lo logogrifo.—Grau: Gracias por la noticia.—F. Gil: Igualment las hi doném.—Pigméu: La poesia llarga es fluixa y desigual; un dels epigramas está molt bé.—O. M.: La noticia que 'ns dona té molta gravetat y no la posarém fins que surti una persona coneguda que se 'n fassa 'l responsable.—P. Sagalés y S.: Las noticias que vosté 'ns comunica no tenen pro lance: te d' entendre que la «Campana» de certas cosas no pot ocupar-se'n: te de prestar atenció principal á aquellas que tenen un interés general.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. Lluís de Tasse, fill, Arch del Teatre, 21 y 22.

CIRCO NACIONAL.

—Lo director m' alborotará 'l caball.....

.....lo Clown me mourá 'l cercol.....

.....¿quid faciendum?